

KISS ANNA

Históriások

AKIK A JÁTÉKBAN RÉSZT VESZNEK:

TÓBIA	akinek a nagy várakozásban pamuk nőtt a fején
PEÓNIA	akit születésitül üldöznek a férfiak
BENIGNA	aki már maga sem tudja kicsoda
AMBRUS	a vak
ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN	
a KATONA	
a SÁRKÁNYGYEREK	
meg a FAHAL	

I.

(A töltés. Táblán ez áll: ÖRVÉNY.
Harangláb haranggal. Nagy, sárga na-
pot tart valaki)

FAHAL:
(billeg az örvény felé)
*Hol farral, hol meg fővel
célozom az eget,
úszok, mit tehetek,
vagyishogy nem merülök el,
de itt világosodik már a fej
ama fából való, s a farkamig
elfog az eszme,
át vagyok lényegülve, na!
A többi csak duma,
rám nézve nincs hatása,
én a vízbe ejtett
festett fahal vagyok,
reménység a sorsban,
hát úgy tekintem balesetemet,
mint a váratlan ráadást,
jőjjön, aminek jönni kell,
a nagy hal akár,
eltolatok épségben a lyukig,
s vagyok, aki voltam!*
(Elkapja az örvény)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
(feljön az örvényből a fahallal)

*Fahal eddig
nem volt!
Volt kőkenyér,
vasbocskor,
vasfésű,
vasorr,
vaspatkó négy is,
fahal soha!
Valaki praktikázik.*
(Alábukik)

PEÓNIA:
(jön, az örvénybe bámul)
*Te örvény,
jól figyelj rám!*

*Már a pólyámban
megkísértett
házas,
vén,
suttyó
és legény,
s azóta is
babrálják ajtózáramat,*

szoknyám után kapdosnak,
de én
téged választalak,
örvény...!

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(feljön az örvényből)
Menzél innen
Peónia.

PEÓNIA:

(csalódottan)
Örvényjáró Adorján.

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

Ne próbálkozz
Peónia.
Csak iszol
egy akó
vizet.
(Peónia zokogva el)

FAHAL:

(kiveti az örvény)
Úszok, mit tehetek,
hol farral, hol meg fővel
célozom az eget,
de itt világosodik már a fej,
ama fából való, s a farkamig
elfog az eszme,
át vagyok lényegülve, na!
(És célozza tovább az eget, amint
mondta)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(utánabámul)
Mi a
fa-pihe...!

TÓBIA:

(jön)
Örvényjáró Adorján!

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

Jaj.
(Alábukik)

TÓBIA:

(az örvénybe)
Esz a penész
utánad...!
Várjak?...!
Meddig várjak?...!
Ennyi várakozástól
pamuk nőtt a fejemen...!
Sárga pamuk...!
Miből vagyok én?...!
Várakozásból?...!
(Leül a töltésre)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(az örvényből)
Itt pörgök,
mint az orsó,
csak hogy tőled
nyugtom legyen...!

Már ez is
kevés?...!!!

TÓBIA:

Mindent
hallottam!
(Benigna jön a sárkánygyerekekkel, Be-
nigna kardot, pajzsot visel)
SÁRKÁNYGYEREK:
Be szép pamuk!

TÓBIA:

(felpattan, mélyen meghajol)
A Bölcs Sárkánygyerek.
Illendően beszél.

BENIGNA:

(nevet)
Anyjának mond,
szopja az ujját,
valójában kicsike,
és nincsen
sok esze.
hát nem olyan,
mint a bíró fia!
Szarvacskái ütköznek,
karmocskái nőnek,
de nékem azt mondja:
anyám.
(Széttárja tenyerét)
Hát nem olyan,
mint a bíró fia!

TÓBIA:

Nem baj,
csak meg ne nőjjeék.

BENIGNA:

Dugdosta
karmait előlem,
szarvacskáit
letörni akarta,
mosdattam sírva,
etteitem sírva,
most már csak
nevetek ezen.
Akárki
az én gyerekem,
el sem űzöm,
el sem is vehetik.

TÓBIA:

(összecsapja a két kezét)
Jaj, Benigna!

BENIGNA:

(arrébb tolja a sárkánygyereket)
Az a kérdés,
ki ment el
karddal meg pajzsral
arra a mezőre...!

TÓBIA:

Hát...
oda te mentél el.

BENIGNA:
*Hol volt akkor
a bíró?*

TÓBIA:
*Allítólag
a zápfoga kinozta.*

BENIGNA:
És az én uramat?

TÓBIA:
*Azt is
a zápfoga.*

BENIGNA:
*Hát én ott
azon a mezőn
három napig harcoltam,
sárkányvérben gázoltam
térdig,
ez meg csak
bámulta vért,
szopta az ujját!
Még hogy ezt is
le kellett volna
vágnom...!*

*(Megtörli a sárkánygyerek orrát)
Én pedig
úgy döntöttem,
le van mindenki...!
Érted?!*

*(A sárkánygyerek pille után totyog,
Örvényjáró Adorján feljön az örvény-
ből, levegő után kapkod, sebesen alá-
bukik)*

A SÁRKÁNYGYEREK:
*(a pilléhez)
Tégedet elengedlek,
fogok egy másikat.*

*Azt is elengedem,
fogok egy másikat.*

*Azt is elengedem...
(Benignához)
Azt mondja,
én vagyok
a Bölcs Sárkánygyerek!*

FAHAL:
*(billeg az örvény felé)
Hol farral, hol meg fővel
célozom az eget,
úszok, mit tehetek,
vagyis hogy nem merülök el,
de itt világosodik már a fej,
ama fából való, s a farkamig
elfog az eszme,
át vagyok lényegülve, na!
(Elkapja az örvényt)*

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
(feljön az örvényből)

*Én nem tudom,
hogy ezzel
ki praktikázik itten...!
(Feltartván a fahalat)*

BENIGNA:
*Örvényjáró Adorján,
az én gyerekeim
sárral játszik.
(Örvényjáró Adorján sebesen alábukik)*

TÓBIA:
*(az örvénybe)
Gyanúsítsd
a bíró fiát...!
Annak még a
bilije is
szantálfa...!*

*(Benigna, Tóbia el. Előretartott kezek-
kel Ambrus jön, a vak. Megáll, vala-
miket húzkod ki a földből, teszi a
kalapjába)*

AMBRUS:
*(magában beszél!)
Akárki
akármit beszél,
jó étel
a tulipánhagyma.*

*Terített asztal
a világ!*

*(Szolgoltatja)
Te is itt vagy,
bűrök?...!
Nem kellész.
(Maga mögé dobja,
méregeti a kalap súlyát)
Mára elég.*

*(A sárkánygyerek elébe áll, szopja az
ujját)
(mindenestől fejébe teszi a kalapot)
Az az igazság,
meg kéne
házasodni.
(Megindult előre tartott kezekkel,
beleütközik a sárkánygyerekbe).*

*Hóha!
(megtapogatja a sárkánygyerek arcát)
Micsinálsz
te itten?
(A sárkánygyerek tovább álldogál,
szörtyög)
Mutasd
az orrod!
(Megtörli)
Tanuld meg,
mert
aranyigazság:
minden orrtörléstől
világosabb lesz!*

Egyáltalán,
hogy kerültél
ide?

SÁRKÁNYGYEREK:

Nem tudom.

AMBRUS:

Bölcs válasz.

Egyél.

(Leveszi a kalapját, leülnek)

Nem is kell

mindent

tudni.

Neked Benignánál

van az eszed.

(A sárkánygyerek sutyorog a vakkal)

A bíró fia,

az a bíró fia.

Összezavarod

minden tudományod

az ilyen

beszédekkel.

És töröld meg

az orrod.

(A sárkánygyerek sutyorog a vakkal)

Mér,

hát asztal körül

kergettek

ottan a mezőn,

ha nem lapulevélbe

törülted

az orrod?!

Nézni mán'!

(Megtöröli a sárkánygyerek orrát)

(A sárkánygyerek sutyorog a vakkal)

A nagyapád

megette

a fél falut,

te meg itten

lakomázol velem.

Kérdeztem én

a nagyapádat?!

Nézni mán'!

Ki tanít

ilyenekre?

(A sárkánygyerek sutyorog a vakkal)

Az istenít

a bíró fiának!

(A sárkánygyerek sutyorog a vakkal)

Álljon meg

a menet!

Tenéked

egy fejed van.

(A sárkánygyerek tovább sutyorog)

Persze,

hogy a bíró fiának

van az a
két feje!

Tiszta haszon!

Az egyiket

mindig pihenteti.

(A sárkánygyerek tovább sutyorog)

Rá se ügyelj!

Egy fej

azért

elég.

Fő, hogy a kalapot

legyen mire

tenni.

(Szemléltetésképpen

az üres kalappal)

És most megtanítottlak

egy nótára:

„Réz fűben zöld tojás,

benne Kunkori,

körmös-karmos sárkány,

Jakab találta ki.

Réz erdőben Jakabbal

csoszog nagy tarka ló,

rezi tóban hig réz,

rezi réten tő,

réz fűben zöld tojás,

benne Kunkori,

körmös-karmos sárkány,

Jakab találta ki.”

Na most együtt!

(Megy ám az éneklés, összecsatintják

egymással a tenyerüket, néha mellé si-

kerül, meg az ének is fals)

Én a nótára,

te a csattintásra.

Mindenki csak

egy dologra figyeljen.

(Csinálják)

SÁRKÁNYGYEREK:

A Jakab ki?

AMBRUS:

Nem tom.

Én se tok

mindent.

(Csinálják)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(feljön az örvényből,

fáj neki a nóta)

Valaki falsot fog

minduntalan!

Lááááá!

AMBRUS:

Te csak forogjál

Örvényjáró Adorján!

Ki-ki a maga dolgát!

(Örvényjáró Adorján alábukik)
(fejével az örvény felé bök)
Mi baja ennek?

SÁRKÁNYGYEREK:
Nem tudom.

AMBRUS:
*Megint neked van
igazad.*

*Te vagy
a Bölcs Sárkánygyerek!*
(A sárkánygyerek sutyorog a vakkal)
(teszi, hogy feldől a meglepetéstől)
Na-hát!
*Még hogy
mindenki
ezt beszéli...!*

*A végén
bíró leszel,
(A sárkánygyerek sutyorog a vakkal)*
*Nem is embernek való
az.*
*Azzal a nagy
rézkupakos pipával
mérgesen
csattogtatni...!*
*Ne is legyél te
bíró!*

*Te csak énekeljél.
(Nótáznak, csattintgatnak)*

II.

(A szín ugyanaz)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
(feljön az örvényből)
*Ki ott az a
fehérszemély?*

PEÓNIA:
(a haranglábon, fejére borítva a szok-
nyája)
*Én vagyok.
Peónia.*

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
*Ide figyelj
Peónia.
Az rendben van,
hogy ott vagy,
de kilátszik
az alsóruhád.
Ne így szégyelld
magad!
Így megvakul
tőled
az ember!
(Alábukik)*

PEÓNIA:
(a szoknya alól)
*Örvényjáró Adorján...!
Hát én most
micsináljak...?!*

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
(az örvényből)
*Máshogy
szégyelld magad...!
Eriszd le a szoknyát,
de humd be
a szemed...!
(feljön az örvényből)*

*Egyáltalán,
ki járkál
te utánad?*

PEÓNIA:
(a szoknya alól)
Mindenki.

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
*Nem tévedsz te,
Peónia?
Én sem járkálok
példának okáért.*

PEÓNIA:
(a szoknya alól)
*Mert
maga is csak
az örvény miatt.*

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
*Peónia!
Nem vagy te
fellengéres?!
(Peónia sóhajt, csaknem lefordul)*
*Sorolj
neveket!*

PEÓNIA:
(jön)
Örvényjáró Adorján!

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
*Jaj.
(Alábukik)*

TÓBIA:
(az örvénybe)
*Utoljára kérdeztelek
Örvényjáró Adorján,
hogy én
meddig várjak?...!*

Sárga pamuk
nőtt a fejemen...!
Addig vártam...!
Feleljél,
meddig kell
énnékem várni?...!
Mert felkötöm
magam
a haranglábra...!
Akkor aztán
mást se látsz,
csak engem...!
Azzal a sok
pamukkal...!
Mert már
a tomporom veri
a sárga pamuk...!
(Leül a töltésre bőgni)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(az örvényből)
A haranglábon
laknak...!

TÓBIA:

Tudob...!
A hollók...!
Bég fogok
haldí
érted...!!!!
Vagyishogy
biattad...!

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(az örvényből)
Akárki miatt...!
Nem hallom...!
(Billeg az örvény felé egy MOS 6-os
flakon)
(Feljön az örvényből)
(Peóniahoz)
Soroljad hát,
kik járnak
utánad.

PEÓNIA:

—

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

A Benigna
ura?
(Peónia a fejét rázza)
A bíró
vagy a vak?
(Peónia rázza a fejét)
Nincs több férfi
a faluban.
Vagyishogy
senki se jár
teutánad.
Vagyishogy
fellengérezel.
(A MOS 6-os flakont elkapja az ör-
vény, Örvényjáró Adorján feje körbe-

forog, alábuknak, Ambrus jön előre-
tartott kezekkel, a harangláb alá ér)

AMBRUS:

(beszél magában)
Nekem a
tulipánhagyma
is egy étel.

No-ha!

(feltartja ujját)
Tojás-sal!

(Húzkodja ki a hagymákat,
teszi a kalapjába)
És teszem fel
például,
ki nem ad nekem
egy tojást?

Hatot.

Mondjuk.

Mi-vel hogy!

(feltartja az ujját)
A baromfiakat
megmentették
az asszo-nyok.

Meg kéne
házasodni.

(Csap a kezével)

Á.

Eszem a hagymát.

(Szímatol, nagyon egy irányba)

Tűz van!

(Nekimegy a haranglábnak, kaparász a
kötél után, teljes erőből húzza a ha-
rangot)

Tűz van!

Tűz van!

(Peónia beleszédül a nyakába, elengedi
a harang kötelét, megtapogatja Peónia
arcát, „nézni mán’!”, vonszolja magá-
val, Peónia csak a karjait emelgeti
ütemre, haldokló hattyú módjára)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(feljön az örvényből a MOS 6-os fla-
konnal)

(körbenéz)

Hallucináltam.

(Alábukik)

(Benigna jön karddal, pajzzsal, a sár-
kánygyerekkel)

BENIGNA:

(a sárkánygyerekhez)

Sose légy

bíró,

(megtörli a sárkánygyerek orrát)

(Örvényjáró Adorján feljön az örvényből)

Azt csak azt a
rézkupakos
nagy pipát csattogtatja.
Összeveszett
a bírónéval,
hogy az ő gyerekének
bizony nincs
két feje,
és ezért nem is ad
két új kalapra pénzt!
Mintha nem volna mindegy,
hogy ki gyerekének
hány feje van...!
Nem akarta megszámlolni
a saját fia
két fejét...!

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

Már pedig
a bíró fia
bikefál.
(Benigna úgy tesz, mintha víz ment
volna a fülébe)
Bi-ke-fál...!
Két ka-lap
kell ne-ki...!

BENIGNA:

(mély meggyőződéssel)
Nem jó
ez a sok forgás.
(Örvényjáró Adorján alábukik, Benigna a sárkánygyerekkel el)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(feljön az örvényből)
Jaj.
(Alábukik)

TÓBIA:

(jön, nagy csipkés zsebkendővel)
Az én időm
már
meg nagyon
számlálva.

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(az örvényből)
Van az már
negyven is...!
Száznegyven...!
Kétszáznegyven...!

TÓBIA:

És csak
várakozok.

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(az örvényből)
Távozz tőlem...!
Távozz tőlem...!

TÓBIA:

Betelt
a mérték
csakugyan.

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(feljön az örvényből, számolja
az ujján)
Elmegy,
nem megy,
elmegy,
nem megy...
(a tizedikhez ér,
gyorsan változtat a sorrenden,
előlről kezd)

Nem megy,
elmegy,
nem megy,
elmegy...
(A MOS 6-os flakon kiszabadul az örvényből, továbbilleg)

TÓBIA:

Kinn vagyok én
a vízből,
szent igaz,
hogy talpig hűség
meg pamuk...!
Esz a fene,
s hiába esz,
míg szárazon
vagyok.
(Készül az örvénybe ugrani, de észbe-
kap, szépség, illendőség és a szerep
okából hosszan lengeti a zsebkendőt a publikumnak)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

Segítség!
(Alábukik)

TÓBIA:

Örvényjáró Adorján!
(be az örvénybe)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(feljön az örvényből)
Segítség!
(Alábukik)

TÓBIA:

(feljön az örvényből)
Örvényjáró Adorján!
(Körbetapogat, alábukik)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:

(feljön az örvényből,
ujjával homlokára bök)
Itt a segítség.
Istenemre,
ez kimódolható!
(Alábukik)

TÓBIA:

(feljön az örvényből)

Örvényjáró Adorján!
(Kétségbeesve körbetapogat,
alábukik)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
(feljön az örvényből)
*Csak egyszerre
soha!*
(Alábukik)

FAHAL:
(billeg az örvény felé)
*Hol farral, hol meg fővel
célozom az eget,
úszok, mit tehetek,
vagyishogy nem merülök el,
de itt világosodik már a fej,
ama fából való, s a farkamig
elfog az eszme,
át vagyok lényegülve, na!
A többi csak duma,
rám nézve nincs hatása,
én a vízbe ejtett
festett fahal vagyok,
reménység a sorsban,
hát úgy tekintem balesetemet,
mint a váratlan ráadást,
jőjjön, aminek jönni kell,
a nagy hal akár,
eltolatok épségben a lyukig,
s vagyok, aki voltam!*
(Elkapja az örvény)

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
(feljön az örvényből)
*Nem tehetek
róla.
Nem állhatom
ezt a dumát.*
(Alábukik)

TÓBIA:
(feljön az örvényből)
Adorján!
(Vigasztalanul alábukik)

FAHAL:
(kiszabadul az örvényből)
*De itt világosodik már a fej,
ama fából való, s a farkamig
elfog az eszme,
át vagyok lényegülve, na!
a többi csak duma,
rám nézve nincs hatása...*
(Katona jön hintalovon, piros mundér-
ban, még a nadrágja fekeke is csupa-
csupa aransújtás)

KATONA:
Hóha!
(Azonmód ülve, kiteretget egy lepedőnyi
térképet)
Örvény.

*Harangláb.
Nap.
Helyben vagyunk.
(A sárkánygyerek jön, szopja az ujját)
(megpödrí a bajuszát)
Hely-ben
va-gyunk.*

*Na,
hogy ityeg
a fityeg
sár-kány fi-am?*

SÁRKÁNYGYEREK:
Nem tudom.

KATONA:
(a kardjára üt, tovább vitézkedik)
*Hogy ilyen
rus-nya vagy,
kire is
ü-töt-tél?*

SÁRKÁNYGYEREK:
A Benignára.

KATONA:
(csak vitézkedik)
*Szó-val
az anyádat
formázod.
Mert hogy az is
szopja az uj-ját?
(A sárkánygyerek egyik lábával zava-
rodottan piszkálja a földet)
Én meg mindjárt
kard-élre
hány-lak!*

BENIGNA:
(előront, a sárkánygyereket maga mögé
tereli, a katona lovastól nem tud hová
lenni, curikkban az örvény iránt)
*Hát te „vitéz”,
téged meg
ki nevez fiának? ...!
Csak nem asszony
az istenadta? ...!
Mert hogy olyan
akárki-féle vagy,
mundérban járó
dísznó leginkább!*

ÖRVÉNYJÁRÓ ADORJÁN:
(feljön az örvényből)
Te jó isten!
(Alábukik)

BENIGNA:
*Kardot elő,
mert elhasítalak,
mint a tököt!*

KATONA:
*Ez...
mert ez nem eljárás...!*

Nékem
papi-rom van...!

BENIGNA:
Töröld ki vele!

KATONA:
Ott repül
a madár!
(Benigna megállíthatatlan, ilyen mó-
don a katona is, le a lóról, be az ör-
vénybe)

BENIGNA:
(a sárkánygyerekhez)
Sose leszel olyan,
mint a
bíró fia,
mindig ragyog
az orrod.
(Megtörüli a sárkánygyerek orrát)

Az efféle pedig
nem ember.
Hat kiló süjtás.
Fele a fenekén.

TÓBIA MEG A KATONA:
(feljönnek az örvényből)
Nocsak!
(Alámerülnek)
(Örvényjáró Adorján feljön az örvény-
ből, kiugrik, felpattan a hintalóra, „el-
lovagol”. Benigna leül a sárkánygye-
rekkel, maga mellé teszi a kardot meg
a pajzsot, dajkálja a behemót gyere-
ket. A Nap elgyalogol a háttérben,
gyalogol utána a Hold, kísérgetik egy-
mást)

BENIGNA:
Megnő bizony,
olyan lesz mint
a csillag,

választ
asszonyt magának,
és akkor majd
a népek
selyem, bársonyban
járnak,
a földből
tej buzog,
a fákról
méz csorog,
megnő bizony,
s olyan lesz, mint
a csillag...
(Az örvényből párosan feljönnek Tó-
bia meg a katona, alámerülnek)

A SÁRKÁNYGYEREK:
A, á...
(szopja az ujját)

FAHAL:
(billeg az örvény felé)
Hol farral, hol meg fővel
célozom az eget,
úszok, mit tehetek,
vagyis hogy nem merülök el...
(nyomában a MOS 6-os flakon)

BENIGNA:
Olyan lesz, mint
a csillag,
választ
asszonyt magának,
megnő bizony,
olyan lesz, mint
a csillag,
olyan lesz, mint
a csillag,
a csillag,
mint a
csillag...
(Nap és Hold kísérgetik egymást)

(VÉGE)